

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quæstio Prima. An separatio Animæ à corpore sit violenta?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

DISPUTATIO X.

DE ANIMA SEPARATA.

AD majorem dictorum intelligentiam restat explicandus status Animæ à corpore se-
junctæ, de quo fusè disputat subtilis 4. d. 45. per eres, aut quatuor Quæstiones, verum
quia hic plurima inferuntur, quæ pure Theologica sunt, ut Beatitudo Animarum, damnatio,
dandi receptacula pro iis, vermem perpetuò mordentem, & quòd tandem sua corpora
sint receptura, quæ omnia fide tenemus, cui ratio debet esse captiva in obsequium, idcirco
tantummodo eam hic, quæ pure Philosophica sunt, proponam. Sit igitur

QUÆSTIO I.

An Separatio Animæ à Corpore sit
violenta?

I.
Violentum
quatuor mo-
dis sumitur.

Pro resolutione Quæstionis sciendum
primò: Naturale me hic sumere non prout opo-
nuntur libero & supernaturali, sed violento.
Secundò, violentum etiam quatuor modis con-
siderari posse, scilicet illud esse violentum, quod
caret aliquâ perfectione, quæ spectet ad sub-
stantiam ipsius, nec habeat aliam impossi-
bilem cum illa, licet meliores habeat perfectio-
nes accidentales, in hoc sensu separatio Animæ
est ipsi violenta, quia Anima separata caret
complemento substantiali, ad quod essentialiter
ordinatur, scilicet corpore, nec ullam habet
perfectionem ipsi æquivalentem impossi-
bilem cum illo, ergò.

II.
Quomodo
violentum
non sit à
principio in-
trinfeco.

Dices: De ratione violenti est, quòd non
sit à principio intrinfeco, sed separatio est à
principio intrinfeco, ergò. Respondeo distin-
guendo majorem, quòd non sit à principio in-
trinfeco, id est juxta inclinationem principii
intrinfeci, seu subjecti concedo majorem: hoc
est, quòd non concurrat illud principium sive
remotè, sive proximè nego majorem. Et distin-
ctà sic minore, nego consequentiam.

III.
Enumeran-
tur reliquæ
accepciones
violentæ.

Alio modo potest dici aliquid esse vio-
lentum, quando caret perfectione accidentali
conservante, sic aqua est in statu violento sub
calore. Tertio modo, quando aliquid caret
perfectione, quam in se nata est producere, sic
dicitur in statu violento, quando grave est sur-
sum, leve deorsum. Quarto modo, quando est
in statu tali, in quo non potest producere ali-
quas perfectiones, quas in alio statu produ-
cere potest, sic intellectus alligatus ad phan-
tasmata, si pro alio statu non esset alligatus,
posset dici esse in statu violento. In his sensu-
bus separatio animæ non est violenta, quia
nullas perfectiones potest habere in corpore,
aut producere in se, quas non potest habere
in statu separationis, aut alias ipsis æquiva-
lentes, nec in illo statu caret aliquâ perfectio-
ne tendente in conservationem ipsius, cum nul-
lo modo ab his accidentibus dependeat, unde
si consideretur quoad præsentem statum
non considerando pœnam, aut gloriam, pec-
cata vel bona opera potius deberet appetere
separationem, quia careret multis molestiis
corporis, & acquireret scientiam intuitivam,

quam non potest habere pro hoc statu, pro
statu verò Innocentiæ esset sine dubio violenta,
quia haberet eandem intellectionem intuiti-
vam, & simul complementam substantialem, me-
de absolute ad Quæstionem

Dico I. Simpliciter dicenda est violenta
Anima separatio. Hæc est communior.

Probatur primò Authoritate SS. PP.
Augustini Serm. 23. cap. 1. Mortem horreo, non
opinio, sed natura. Hom. 37. cap. 4. dicit: Omnia
animalia mortem fugiunt; ergò diligunt se, cupi-
re se volunt, alia velocitate, alia latebris, alii
stendo, alia repugnando &c. Lib. 1. contra Adver-
Legis cap. 6. Humanum sensu amoris vitæ con-
ditionem mortis abhorret. Sermon. 103. cap. 4. dicit:
ait: Tanta est etiam horum animalium ratio, ut
suavitas, tantumque in natura utcumque, vitæ
vitor mortis, ut nec illi mori velim, qui per mortem ad
vitam transiunt, in qua mori non possunt. Quod
certum esse patet exemplo S. Hilitionis, qui
octuagesimum annum agens, cum in extremo
vitæ periculo confisteretur, dixit: Ignoscite,
quid times? egredere Anima mea, quid dicitis? In-
septuaginta prope annis servivisti cinis, & mor-
tem times?

Probatur etiam ex S. Bernardo tract.
de dilig. Deo cap. 11. Sed si (quod non negatur)
velint sua corpora recepisse aut certe recipere desip-
rent & sperent, liquet proculdubio nihil à se ipsi
penitus immutatas, quibus constat necdem penam
desse de proprio, quo vel modicè intentio resistit-
tur. Donec ergò absorpta sit mors in vitæ, & mo-
ctis undiq; terminos lux perennis invadat & occupet
inquequaq; quatenus & in corporibus gloria casti-
stis effulgeat, non possunt ex toto Anima se ipsa
ponere & transire in Deum, nimirum ligata cor-
poribus etiam tunc, etsi non vitæ vel sensu, certè
affectu naturali, ita ut absque huius nec velint, nec
valeant consummari. Itaque ante resurrectionem
corporum non erit ille defectus animarum qui per-
fectus, & summus est ipsorum status: nec carnis
sanè consortium spiritum requireret, si absque illa con-
summaretur.

Probatur secundò: duo privati-
opposita non possunt esse ejusdem nature, se-
cundum inclinationem, sed unio Animæ ra-
tionalis cum corpore est naturalis & secundum
inclinationem; ergò separatio non potest esse
naturalis: Probatur minor, in hoc essentialiter
distinguitur saltem pro hoc statu Anima
rationalis ab Angelo, quòd ipsa sit essentia &
natura

natura incompleta, atqui quod est incompletum ex natura sua inclinatur ad unionem cum sua comparte; ergo Anima ad illam inclinatur.

Confirmatur primò: Forma non potest inclinare ad detrimentum, & destructionem totius compositi; ergo. Confirmatur secundò: Privatio perfectionis conaturalis est violenta, atqui, ut dixi, unio Animæ est ejus perfectio naturalis, & separatio non est aliud, quàm privatio unionis; ergo separatio illa est simpliciter violenta.

V. Opponitur & explicatur Doctior.

Opponitur Autoritas Doctioris 4. dist. 73. q. 2. §. 3. dicentis, separationem non esse simpliciter violentam Animæ, ergo. Respondeo, Doctorem intelligendum de violento in secundo, vel tertio sensu, non vero de violento simpliciter, quatenus tale dicitur, quod est contra inclinationem principalem, licet ferat secum aliquid quod sit juxta inclinationem minus principalem.

Instatur: Doctior ibidem dicit Animam non dicere inclinationem ad corpus; ergo separatio non est violenta simpliciter. Respondeo, cum loqui, vel de inclinatione, quæ possit reduci ad actum secundum per causas naturales vel de inclinatione, quæ excluderet omnem perfectionem, & satisfactionem ullius appetitus Animæ.

Urgetur: Si separatio esset violenta, sequeretur, quòd Homini naturaliter deberetur resurrectio, atqui hoc est absurdum, ergo. Respondeo distinguendo sequelam, prout naturale opponitur violento concedo sequelam, prout opponitur supernaturali, nego sequelam.

QUÆSTIO II.

An Anima Separata recordetur præteritorum & quomodo?

I. Anima recordatur præteritorum

Quantum ad primam partem tituli facilis est resolutio, tenet etenim Catholica fides, quòd Animæ tam Beatorum, quàm damnatorum præteritorum recordabuntur, unde etiam ad Quæstionis primam partem Respondendo

DICO I. Affirmativè. Probatum primò ex Sacra Scriptura Lucæ 16. ubi dicit Abraham ad Epulonem in inferno sepultum: Recordare fili, quòd receperis bona in vita tua, Lazarus similiter mala, nunc ille consolatur, tu vero cruciaris. In quem locum præclare loquitur D. Gregorius hic hom. 40. Nam ad penam suam ei & cognitio servatur & memoria. Cognoscit F. Amanadi Hermann Physica.

enim Lazarum, quem despexit, fratrum quoque suorum meminit; quos reliquit, ut de visa despecti gloria, ait glossa & de pena inutiliter Amatorum amplius torqueatur. Deinde 14. Moralium circa finem in illud Psalmi 88. Misericordias Domini in æternum cantabo, ait: quomodo in æternum misericordiam canit, qui misericordiam non meminertit?

Probatum secundò Autoritate SS.

PP. Augustini lib. de Cura pro Mortuis cap. 15. & lib. 9. Confess. cap. 3. ubi de Beatitudine Nebridii singularis sui Amici sic ait: Nec sic arbitror eam inebriari ex ea (Beatitudine) ut obliviscatur mei, cum tu Domine, quem potat ille, nostri sis memor. Et lib. 1. contra Advers. Legis cap. 20. hæc habet: Non enim sicut Platoni visum est, corporum oblivionem desiderant, sed potius quia meminertunt, quid sibi ab eo sit promissum, quia neminem fallit, qui eis etiam de capillorum suorum integritate securitatem dedit, resurrectionem corporum, in quibus multa dura perpessi sunt, nihil in eis tale sensuri desiderabiliter, & patienter expectant. Bernardus tract. de dilig. DEO, ubi demonstrat Animam recordari sui corporis; ut supra etiam adduxi, verum melius, & graphicè magis describit Animas beatas recordari nostrum etiam in Cælo, Serm. 26. in Cant. & quamvis videatur primò de hoc esse dubius, eleganter tamen id probat, quod sanè operæ pretium erit textum ejus fusiùs adducere; Itaque loco citato sic suum Fratrem Gerardum defunctum alloquitur: At ego pro te quid? quam vellem scire, quidnam sentias nunc de me illo unico tuo, mediis nutante curis & pœnis, destitute te baculo imbecillitatis meæ: Si tamen licet adhuc cogitare de miseris ingresso abyssum luminis, atque illo pelago æternæ felicitatis absorpto: Forte enim etsi nos secundum carnem, sed nunc jam non nostri, & quoniam introisti in potentias Domini, memoraris justitiæ ejus solius, immemor nostri. Ceterum qui adhæret DEO, unus spiritus est, & in Divinum quendam totum immutatur affectum: nec potest jam sentire, aut sapere, nisi DEUM & quod sentit, & sapit DEUS, plenus DEO. DEUS autem charitas est, & quanto quis conjunctior DEO, tanto plenior charitate. Porro impassibilis est DEUS, sed non incompassibilis, cui proprium est misereri semper & parcere. Ergo & te necesse est misericordem esse, qui in hæres misericordis, quamvis jam minime miser sis; & qui non pateris, compateris tamen, affectus proinde tuus non est imminutus, sed immutatus, nec quoniam DEUM induisti, nostri curâ te exuisti: & ipsi enim cura est de nobis. Quod infirmum est, abjecisti, sed non quod plium, charitas denique nunquam excidit. Non oblivisceris me in finem. Videnus quomodo non solum actum reminiscentiæ Gerardo tribuit, verum etiam probabiliter docet hoc fieri per species priores, ut colligi potest ex hoc, quod dicit: Nec quoniam DEUM induisti, nostri curâ te exuisti.

Lllll 2

Proba-